

Τόσο καιρό είμαστε μαζί και ποτέ δεν τον ξαναείδα έτσι”

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή](#)

Φωτό:my.opera.com

Πριν μέρες έλαβα ένα mail από μια φίλη: “Σήμερα χαμός. Φώναζε, αγρίεψε τόσο που φοβήθηκα. Τόσο καιρό είμαστε μαζί και δεν τον ξαναείδα έτσι”. Προς στιγμή δίστασα ν’απαντήσω. Δεν ήξερα τι ακριβώς να πω. Το μήνυμα αυτό μ’έβαλε για όλη την υπόλοιπη μέρα σε σκέψεις. Άρχισα να προβληματίζομαι...

Όλοι μας σχεδόν είμαστε έτσι. Κάποτε στις καλές μας, κάποτε στις κακές μας. Μπορεί να’χουμε μάθει να κρυβόμαστε καλά, όμως, κάτω απ’τα διάφορα προσωπεία μας, η καρδιά μας κατά βάθος αντιλαμβάνεται τα σκοτάδια της. Είναι, λοιπόν, θέμα χρόνου η φανέρωση του αληθινού μας “εγώ”.

Όταν αγαπάς κάποιον, τον αγαπάς γι’αυτό που είναι. Όχι γι’αυτό που φαντάζεσαι ότι είναι ή γι’αυτό που θέλεις να γίνει. Ο άνθρωπος δύσκολα αλλάζει. Τον αγαπάς σαν σύνολο. Ο π.Ανδρέας Κονάνος κάπου είχε πει ότι ο άνθρωπος είναι ένα κράμα μεγαλείου και μικρότητας.

Αγαπώ τον άλλο σημαίνει ότι καθημερινά αγωνίζομαι να τον αποδέχομαι είτε είναι

στα “πάνω” του είτε στα “κάτω” του. Αυτό να το θυμόμαστε όσο μπορούμε. Όταν ο άνθρωπός σου είναι στις καλές του, να χαίρεσαι και συ μαζί του. Και, όταν είναι στις κακές του, να θυμάσαι ότι τον έχεις δει και στις καλές του.

Ο γέροντας Πορφύριος έλεγε πως η αγάπη εκφράζεται καλύτερα χωρίς λόγια. Όταν έχετε μεγάλη αγάπη και αυτή η αγάπη σας κινεί σε προσευχή, τότε τα κύματα της αγάπης σας πηγαίνουν και επηρεάζουν αυτόν για τον οποίον προσεύχεσθε.

Είναι στις κακές του; Προσευχήσου γι'αυτόν!

Πηγή: aoratigonia.blogspot.gr